

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΟΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ
ΔΗΜΟΣ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ**

Α Π Ο Σ Π Α Σ Μ Α

Από το πρακτικό της 8/2012 συνεδρίασης του Δημοτικού Συμβουλίου.

Αριθ. Απόφασης 112/2012

«Περί των από 27.10.2011 & 22.03.2012 αιτήσεων του Πολιτιστικού-Χορευτικού και Αθλητικού Συλλόγου Μονεμβασίας «ΡΙΖΕΣ».

Στους Μολάους σήμερα στις 9 Απριλίου 2012, ημέρα Δευτέρα και ώρα 16:30, συνήλθε το Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου Μονεμβασιάς σε τακτική δημόσια συνεδρίαση στην αίθουσα συνεδριάσεων του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Μονεμβασιάς, ύστερα από την με αριθμό 8/05-04-2012 έγγραφη πρόσκληση του Προέδρου, η οποία επιδόθηκε και δημοσιεύθηκε νόμιμα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 67 του Ν.3852/2010 (ΦΕΚ Α' 87).

Αφού διαπιστώθηκε ότι υπάρχει νόμιμη απαρτία, αφού σε σύνολο είκοσι επτά (27) μελών βρέθηκαν παρόντα τα είκοσι τέσσερα (24) δηλαδή:

ΠΑΡΟΝΤΕΣ

1. Αβδούλος Σπύρος	Πρόεδρος Δ.Σ.
2. Τσάκος Πέτρος	Αντιπρόεδρος Δ.Σ.
3. Μέντης Γεώργιος	Γραμματέας Δ.Σ.
4. Βουνελάκης Γεώργιος	Αντιδήμαρχος
5. Κουτσονικολής Χαράλ.	Αντιδήμαρχος
6. Κολλιάκος Ιωάννης	Αντιδήμαρχος
7. Πετράκης Χρήστος	Αντιδήμαρχος
8. Πριφτάκη-Χ'γρηγορίου Π.	Αντιδήμαρχος
9. Σουρλός Ιωάννης	Αντιδήμαρχος
10. Αλειφέρη Παναγιώτα	
11. Ιατρόπουλος Δημήτριος	
12. Καλογερίνης Ηλίας	
13. Λύρας Χαράλαμπος	
14. Μαρούσης Χράλαμπος	
15. Μαυρομιχάλης Κωνσταντίνος	
16. Σπυριδάκος Βασίλειος	
17. Σταθάκης Παναγιώτης	
18. Τσαφατίνου Κατερίνα	
19. Μαστορόπουλος Νεκτάριος	
20. Νικολινάκος Παναγιώτης	
21. Παπαδάκης Γεώργιος	
22. Χαραμής Αντώνιος	
23. Χριστάκος Σταύρος	
24. Δημητρόπουλος Δημοσθένης	

ΑΠΟΝΤΕΣ

1. Μιχαλόπουλος Μιχαήλ
2. Τσάκος Κων/νος
3. Κρυπωτός Παναγιώτης

Η Συνεδρίαση έγινε παρόντος του Δημάρχου κ. Ηρακλή Τριχείλη.

Από τους Προέδρους των Δημοτικών Κοινοτήτων, των Τοπικών Κοινοτήτων και των εκπροσώπων των Τοπικών Κοινοτήτων, παραβρέθηκαν οι: Κοντοσταθάκος Ευθύμιος της Δ.Κ. Μολάων, Σωτήραλης Χρήστος Δ.Κ. Νεάπολης, Ψυχογιός Ιωάννης Τ.Κ. Αγγελώνας, Μάρκος Παναγιώτης Τ.Κ. Αγίου Γεωργίου, Μπίλιας Γεώργιος Τ.Κ. Αγίου Νικολάου Μον/σίας, Μπατσάκης Κων/νος Τ.Κ. Αγίων Αποστόλων, Κουρκούλης Χαράλαμπος Άνω Καστανέας, Σαρμπάνης Λάμπρος Τ.Κ. Δαιμονιάς, Τζάκας Γεώργιος Τ.Κ. Ελαίας, Ραμάκης Κων/νος Τ.Κ. Κουλεντίων, Αρτινιός Παναγιώτης Τ.Κ. Λιρών, Σκαρμούτσος Παναγιώτης Τ.Κ. Μεταμόρφωσης, Χριστοφοράκης

Παναγιώτης Τ.Κ. Νομίων, Καρούνης Μιχαήλ Τ.Κ. Πακίων, Καλογεράκος Δημήτριος Τ.Κ. Παντανάσσης, Δελήγιαννης Πέτρος Τ.Κ. Φαρακλού, Ροβάτσος Μιχαήλ Τ.Κ. Χάρακα.

Στη συνεδρίαση παραβρέθηκε η κα Παπαδάκη Ευγενία, υπάλληλος του Δήμου για την τήρηση των πρακτικών.

Μετά τη συζήτηση του 15^{ου} θέματος αποχώρησε ο κ. Χαραμής Αντώνιος. Κατά τη συζήτηση του 12^{ου} θέματος προσήλθε ο κ. Κολλιάκος Ιωάννης.

Πριν τη συζήτηση του εν λόγω θέματος ο δημοτικός σύμβουλος κ. Αντώνιος Χαραμής δήλωσε ότι αποχωρεί.

Ο Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου εισηγούμενος το 16^ο θέμα της ημερήσιας διάταξης έδωσε το λόγο στον Πρόεδρο του Συλλόγου κ. Βασ. Κουλουβάκο, ο οποίος είπε τα εξής:

κ. ΚΟΥΛΟΥΒΑΚΟΣ: Εκ μέρους του πολιτιστικού συλλόγου Μονεμβασίας «ΡΙΖΕΣ, που δραστηριοποιείται πάνω από 20 χρόνια στα πολιτιστικά δρώμενα του τόπου, βρίσκομαι σήμερα εδώ για να υποστηρίξω το αίτημα αναγνώρισης και απότισης φόρου τιμής στους νεκρούς συμπολίτες μας και μη που εκτελέστηκαν από τους γερμανούς κατακτητές το καλοκαίρι του 1944 στην Μονεμβάσια και στα Λιρά. Θεωρούμε ότι ως κοινωνία γινόμαστε καλλίτεροι όταν σεβόμαστε και τιμούμε το παρελθόν μας και κανείς δεν βλάπτεται από κάτι τέτοιο παρά μόνο ωφελείται. Η ελληνική πολιτεία από το 1981 σοφά πράττουσα αναγνώρισε επίσημα την εθνική αντίσταση και δεκάδες μέρη της πατρίδας μας τίμησαν τους νεκρούς τους το 1940-1944 που δυστυχώς ήταν πολλοί. Η Λακωνία με τους 118 της αποτελεί ξεχωριστό τόπο μνήμης. Το 1984 η τότε ηγεσία, πολιτική και στρατιωτική του νομού μας, και εκατοντάδες συμπολίτες μας, κάποιοι από τους οποίους βρίσκονται σήμερα εδώ, πραγματοποίησαν στην Μονεμβάσια στον χώρο που βρίσκεται σήμερα το ξενοδοχείο Κλάψη τιμητική εκδήλωση και τοποθέτησαν αναμνηστική πλάκα η οποία στην συνέχεια καταστράφηκε. Ζητούμε λοιπόν από εσάς να αποκαταστήσετε την τιμή η οποία ανήκει σε αυτούς τους ανθρώπους που πέθαναν από χέρι κατακτητή διότι επιθύμησαν μία ζωή με ελευθερία, υπερηφάνεια και αξιοπρέπεια. Θέλουμε με το χέρι στην καρδιά να αποφασίσετε ομόφωνα ικανοποιώντας το αίσθημα ηθικής δικαιοσύνης όλων μας και κυρίως των ζώντων συγγενών αυτών των ανθρώπων που μεγάλωσαν ορφανεμένοι, διανύουν σήμερα την 70η, 80η δεκαετία της ζωής τους, και δικαιούνται την ηθική ικανοποίηση. Ζήσαμε και ζούμε όλα αυτά τα χρόνια ομαλά και ειρηνικά στα χωριά του δήμου μας με τους συμπολίτες μας, μοιραζόμαστε τις χαρές και τις λύπες μας και τώρα αντιμετωπίζουμε όλοι μαζί τις συνέπειες της οικονομικής ή γενικότερης κρίσης. Η σωστή τοποθέτηση προς το παρελθόν και την ιστορία του τόπου μας σίγουρα θα μας ενώσει ακόμα πιο πολύ, ευχαριστώ.

κ. Πρόεδρος: Ερεύνησα το ληξιαρχείο των τέως κοινοτήτων Μονεμβασίας και Λιρών και παραθέτω τεκμηριωμένα και αδιάψευστα στοιχεία, τα οποία θα έπρεπε να τα φέρετε εσείς ως εισηγητής. Στο ληξιαρχικό βιβλίο θανάτων Λιρών έχει καταχωρηθεί ληξιαρχική πράξη θανάτου για τον Ανδρεσάκη Παναγιώτη του Πέτρου ετών 39 στις 26/7/1944 με την ένδειξη ο θάνατος επήλθε εξ ασφυξίας κρεμασθείς δια αγχόνης υπό των γερμανών. Στο ληξιαρχικό βιβλίο θανάτων της τέως κοινότητας Μονεμβασίας έχουν καταχωρηθεί ληξιαρχικές πράξεις θανάτου κατά σειρά των, υπ' αριθ. 3 του 1946 ληξιαρχική πράξη θανάτου στην οποία αναφέρεται ότι στις 15/8/1944 ημέρα Τρίτη και ώρα 6 μ.μ. απεβίωσε ο Κληματσάκης Χρήστος του Νικολάου ετών 40, ο δε θάνατος επήλθε συνεπεία απαγχονισμού υπό των γερμανών. Η πράξη αυτή συντάχθηκε εκπρόθεσμα κατόπιν της υπ' αριθ. 15/1946 απόφασης του Ειρηνοδικείου Μονεμβασίας. Η υπ' αριθ. 5/1946 ληξιαρχική πράξη θανάτου στην οποία αναφέρεται ότι στις 15/8/1944 ημέρα Τρίτη και ώρα 6 μ.μ. απεβίωσε ο Καστανιάς Δημήτριος του Σταύρου ετών 23, ο δε θάνατος επήλθε συνεπεία απαγχονισμού υπό των γερμανικών στρατευμάτων. Η πράξη αυτή συντάχθηκε εκπρόθεσμα κατόπιν της υπ' αριθ. 18/1946 απόφασης Ειρηνοδικείου Μονεμβασίας. Η υπ' αριθ. 6/1946 ληξιαρχική πράξη θανάτου στην οποία αναφέρεται ότι στις 15/8/1944 ημέρα Τρίτη και ώρα 6 μ.μ. απεβίωσε ο Κουρκούλης Χαράλαμπος του Γεωργίου ετών 31, ο δε θάνατος επήλθε συνεπεία απαγχονισμού υπό των γερμανικών στρατευμάτων. Η πράξη αυτή συντάχθηκε εκπρόθεσμα κατόπιν της υπ' αριθ. 16/1946 απόφασης του Ειρηνοδικείου Μονεμβασίας. Η υπ' αριθ. 9/1946 ληξιαρχική πράξη θανάτου στην οποία αναφέρεται ότι στις 15/8/1944 ημέρα Τρίτη και ώρα 6 μ.μ. απεβίωσε ο Σχοινιάς Γεώργιος του Σταματίου ετών 35, ο δε θάνατος επήλθε συνεπεία απαγχονισμού υπό των τότε γερμανικών στρατευμάτων των ευρισκομένων εν Μονεμβασία. Η πράξη αυτή συντάχθηκε εκπρόθεσμα κατόπιν της υπ' αριθ. 40/1946 απόφασης του Ειρηνοδικείου Μονεμβασίας. Η υπ' αριθ. 3/1947

ληξιαρχική πράξη θανάτου στην οποία αναφέρεται ότι στις 15/8/1944 ημέρα Τρίτη και ώρα 6 μ.μ. απεβίωσε ο Δημάκης Χρήστος του Γεωργίου ετών 40, ο δε θάνατος επήλθε δια αγχόνης υπό των γερμανικών στρατευμάτων κατοχής. Η πράξη αυτή συντάχθηκε εκπρόθεσμα κατόπιν της υπ' αριθ. 248/1947 απόφασης του Ειρηνοδικείου Μονεμβάσιας. Η υπ' αριθ. 2/1948 ληξιαρχική πράξη θανάτου στην οποία αναφέρεται ότι στις 15/8/1944 ημέρα Τρίτη και ώρα 9 π.μ. απεβίωσε ο Συρμαλής Αλέξανδρος του Ιωάννου ετών 30, ο δε θάνατος επήλθε δια αγχόνης υπό των γερμανικών στρατευμάτων κατοχής. Η πράξη αυτή συντάχθηκε εκπρόθεσμα κατόπιν του από 15/7/1948 εγγράφου της υποδιοίκησης χωροφυλακής Επιδαύρου Λιμηράς. Η υπ' αριθ. 3/1948 ληξιαρχική πράξη θανάτου στην οποία αναφέρεται ότι στις 15/8/1944 ημέρα Τρίτη απεβίωσε ο Κοντός Αλέξανδρος του Ηλία ετών 47, ο δε θάνατος επήλθε εξ' απαγχονισμού υπό των γερμανών. Η πράξη αυτή συντάχθηκε εκπρόθεσμα κατόπιν του χωρίς αριθμού πρωτοκόλλου εγγράφου της υποδιοίκησης χωροφυλακής Επιδαύρου Λιμηράς. Δεν εντοπίστηκαν στοιχεία για τους Κισσαμιτάκη Γεώργιο, Παστελάκο Θεόδωρο, Περιστεράκο Ηλία. Προφανώς θα έχουν καταχωρηθεί ληξιαρχικές πράξεις θανάτου στις κοινότητες μόνιμου κατοικίας, του Παστελάκου στο Μαυροβούνι, του Περιστεράκου στην Ελίκια. Βρέθηκε όμως ληξιαρχική πράξη θανάτου όπως αναφέρεται παραπάνω του Δημάκου Χρήστου του Γεωργίου ετών 40 κατοίκου εν ζωή Τσασίου τον οποίο δεν είχατε συμπεριλάβει. Ως εκ τούτου αποδεικνύεται ότι αυτοί οι άνθρωποι εκτελέστηκαν από τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής δια απαγχονισμού στις συγκεκριμένες ημερομηνίες που αναφέρονται. Υπάρχει το μαρτυρικό δίκτυο πόλεων και χωριών ιδρυθέν από 142 χωριά της Ελλάδος στο οποίο εγγράφεσαι με προεδρικό διάταγμα. Ο προηγούμενος δήμαρχος της Σπάρτης είχε ξεκινήσει την διαδικασία να γραφτεί με τους 118 αλλά δεν πρόλαβε να την ολοκληρώσει. Σε όλη την Ελλάδα έχουν ανεγερθεί τέτοιου είδους μνημεία με κορωνίδα αυτό των Καλαβρύτων όπου ακόμα και σήμερα οι ιστορικοί δεν έχουν κατορθώσει να εξακριβώσουν τον ακριβή αριθμό των θυμάτων. Ο διοικητής της 117 γερμανικής μεραρχίας ανέφερε τότε ότι εκτελέστηκαν 696 έλληνες, από εκεί μετά τα στοιχεία ποικίλλουν 461, 521, μερικοί τους εκτιμούν μέχρι και 1.450. Στα χωριά και πόλεις, Μηλιές, Αμιρά Ηρακλείου, Σαραντάπορο κ.ά, που αποτελούν το μαρτυρικό δίκτυο έχουν ανεγερθεί μνημεία. Τι ακριβώς ζητάτε εσείς.

κ. ΚΟΥΛΟΥΒΑΚΟΣ: Να στηθεί ένα μνημείο που να συμπεριλαμβάνει και αυτούς τους ανθρώπους που αποδεδειγμένα εκτελέστηκαν από τους γερμανούς και οι σύλλογοι θα αναλάβουν το οικονομικό κόστος.

κ. Πρόεδρος: Αν και κλήθηκε ο πρόεδρος της τοπικής κοινότητας δεν παραβρίσκεται, η απόφαση του τοπικού συμβουλίου έχει ως εξής: «Ο κύριος πρόεδρος διάβασε την αίτηση της επιτροπής, κατά την συζήτηση διαπιστώθηκε ότι δεν υπάρχει προηγούμενη απόφαση Δ.Σ.. Στην συνέχεια είπε ότι δεν μπορεί να γνωμοδοτήσει για την παραπάνω αίτηση διότι δεν υπάρχουν στοιχεία για αυτούς που αναφέρονται. Μετά από 72 χρόνια δεν μπορούμε να αναμοχλεύουμε μνήμες και πάθη που τείνουν να ξεχαστούν. Η κυρία Άννα Τραϊφόρου συμφωνεί με την παραπάνω τοποθέτηση. Ο τοπικός σύμβουλος κύριος Ανδριτσάκης είπε "συμφωνώ με τα ανωτέρω καταρχήν αλλά η γνώμη μου είναι ότι στο μέλλον όταν θα γίνουν αναπλάσεις πλατειών, τουριστικού περιπτέρου κ.τ.λ. να μεταφερθεί το υπάρχον ηρώο από τον χώρο που βρίσκεται σήμερα διότι η θέση έχει ξεπεραστεί και στο μνημείο που θα κατασκευαστεί να αναγραφούν τα ονόματα όλων όσων έπεσαν υπέρ πατρίδος κατοίκων Μονεμβάσιας του πρώην δήμου Μονεμβάσιας"».

κ. ΜΑΣΤΟΡΟΠΟΥΛΟΣ: Έχει γίνει ολόκληρο θέμα και το συζητάμε ενώ θα έπρεπε να είναι αυτονόητο, κατά το παρελθόν συζητήσεις επί συζητήσεων, γιατί, πρέπει να τα πούμε ανοιχτά τα πράγματα.

κ. ΣΤΑΘΑΚΗΣ: Από τα στοιχεία που διαβάστηκαν για την αιτία θανάτου αυτών των ανθρώπων πιστεύω ότι είναι αυτονόητο. Τι θα πει 2-3 προεστοί σε ένα χωριό δεν συμφωνούν, αυτό πάντοτε γινόταν και θα γίνεται. Εγώ λέω ναι και να στηθεί ένα αξιόλογο μνημείο εις μνήμην αυτών των συμπατριωτών μας που έχασαν την ζωή τους άδικα, με λίγα λόγια και χωρίς μικροψυχία.

κ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ: Κατάγομαι από χωριό που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί μαρτυρικό διότι είχε πάρα πολλά θύματα κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής αλλά και μετά. Στη διάρκεια της γερμανικής κατοχής σίγουρα αγωνίστηκαν πάρα πολλοί, άλλοι σφαγιάστηκαν και άλλοι απαγχονίστηκαν. Από πολλές διηγήσεις ανθρώπων που τα έζησαν στα Λιρά στις 26/7/1944 ο Ανδρεσάκης Παναγιώτης και ο Περιστεράκος Ηλίας από την Ελίκια απαγχονίστηκαν σε μία μουριά και 30 μέτρα παρακάτω ο Κισσαμιτάκης Γεώργιος κάτοικος Μον/σίας. Ο Ηλίας Περιστεράκος και ο Κισσαμιτάκης Γεώργιος δεν έχουν καταγραφεί ούτε στο ληξιαρχείο ούτε

στο Ειρηνοδικείο. Στις 15/5/1944 από άτομα του τομέα Ελίκας και περιχώρων συνελήφθησαν 6 Λιριώτες, εκεί δεν είχαν καμία εμπλοκή οι γερμανοί, μεταφέρθηκαν στο Γεράκι όπου άνοιξαν τον τάφο τους και σφαγιάστηκαν. Από 2 οικογένειες 2 νέοι 25 και 23 ετών και κάποια άλλα άτομα 29 ετών άφησαν παιδιά ή αγέννητα παιδιά ορφανά. Μην θεωρηθεί ότι αφήνω κάποιον υπαινιγμό ή μομφή για τα άτομα που αναφέρονται στο χαρτί αλλά ήταν ένα από τα γεγονότα που οδήγησαν στον απαγχονισμό των λοιπών στις 26/7 και στις 15/8 του Κλιματσάκη Χρήστου κάτοικου Λιρών στο Κάστρο Μονεμβάσις. Σύμφωνα με μαρτυρίες ξημερώματα στις 25/7/1944 έγινε πλιάτσικο στα Νόμια, είχαν τότε επιταχθεί όλα τα τετράποδα, ίπποι, όνοι κ.τ.λ. και μετέφεραν από τα Νόμια όλα τα σιτηρά. Στις 26/7 ξημερώματα από κάποιους που είχαν πληγεί στα Νόμια από αρκετές οικογένειες ήρθαν οι γερμανοί στα Λιρά και είχαμε το αποτρόπαιο έγκλημα αυτό. Συνεπώς είναι μνήμες που πληγώνουν και σοκάρουν, τα διηγούνται ηλικιωμένοι άνθρωποι που τα έζησαν. Εγώ δεν μεροληπτώ, από την οικογένεια μου δεν είχαμε κανένα θύμα, αλλά ως παιδί έζησα αυτές τις διηγήσεις, τις εντάσεις και τις έχθρες μεταξύ των συγχωριανών μου και σε εκλογικές αναμετρήσεις την δεκαετία του '90 να αναζωπυρώνονται αυτά τα πάθη 50-60 χρόνια μετά. Τα μίσση του παρελθόντος από την δεκαετία του '90 εξαλείφθηκαν, τουλάχιστον στο χωριό μου δεν βλέπω να υπάρχει πλέον αυτή η αντιπαράθεση, αλλά ενωμένοι προσπαθούμε για το κοινό όφελος. Αν αναγραφούν συγκεκριμένα ονόματα σε μνημείο φοβούμαι όμως ότι θα ανοίξουμε πληγές και σε καμία περίπτωση δεν δικαιούμαι σύμφωνα με τις μαρτυρίες αυτών που έζησαν τα γεγονότα να υπερψηφίσω κάτι τέτοιο. Η ελληνική πολιτεία έχει τιμήσει κάποιους από αυτούς, έχουν δοθεί συντάξεις σε χήρες, ορφανά κ.τ.λ.. Βεβαίως σέβομαι τους αγωνιστές υπέρ πίστεως και ελευθερίας της πατρίδας μας, να αναγείρουμε και μνημεία αλλά σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να αναγραφούν ονόματα.

κ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Η ύπαρξη των λαών οφείλεται στις θυσίες τους, η υπέρτατη θυσία σε καιρούς κατοχής δεν πρέπει να συγχέεται με τα γεγονότα της ζωής. Σε μία τέτοια κατάσταση υπάρχουν και αυτοί που συνεργάζονται με τον κατακτητή και πολεμούν τους ντόπιους και αυτοί που παίρνουν τα όπλα και τον πολεμούν. Έτσι συνέβη και εδώ, υπήρχε αυτή η αντίθεση και σύγκρουση. Είναι άξιο απορίας που οι συγγενείς ή οι σύλλογοι το φέρνουν ενώ είναι μέλημα της πολιτείας και του δήμου αυτό το θέμα. Ο προηγούμενος δήμος έπρεπε να το είχε κατασκευάσει και τα ονόματα έχουν αξία, η διαπαιδαγώγηση της νεολαίας που την αγγίζει η ιστορία μέσα από συγγενείς, γνωστούς, μακρινούς παλιούς γνωστούς κ.τ.λ., και αυτοί είναι αποδεδειγμένα από ιστορικά στοιχεία. Δεν μπερδεύουμε καταστάσεις που πραγματικά υπήρξαν όπως τις ανέφερε ο προηγούμενος ομιλητής διότι ξέρουμε τι ρόλο έπαιξαν στην Κατοχή και διάφορες πολιτικές δυνάμεις και διάφοροι τυχοδιώκτες. Μέσα από την γερμανική κατοχή έχει αναδυθεί η πλειονότητα της αστικής τάξης της χώρας, δηλαδή έχουν πλουτίσει πολλοί άνθρωποι. Δεν πρέπει να τα συγχέουμε αλλά να επιλέγουμε αξίες σχετικά με το πώς διαπαιδαγωγούμε το κοινωνικό σύνολο. Σήμερα υπάρχουμε χάρη σε αυτές τις θυσίες που είναι για μένα είναι η υπέρτατη θυσία, είναι λίγο σοκαριστικό αυτές να τις αμφισβητούμε. Προτείνω ο δήμος να παραχωρήσει τον χώρο και να αναλάβει όλα τα έξοδα διότι δεν αφορά αυτούς που ευαισθητοποιούνται περισσότερο (συλλόγων, συγγενών κ.τ.λ.) αλλά το κοινωνικό σύνολο. Και να μην αποκλείουμε μελλοντικά παρόμοιες καταστάσεις διότι οι οικονομικές κρίσεις ακολουθούνται από πολέμους, πως θα αντιδράσει ο λαός, τι διαπαιδαγώγηση θα έχει και πως θα προχωρήσουμε.

κ. ΝΙΚΟΛΙΝΑΚΟΣ: Είναι αυτονόητο ότι πρέπει να τιμούνται αυτοί που σφαγιάστηκαν από τον κατακτητή και επομένως δεν χρειάζεται σκέψη για το αν αποδοθούν τιμές ή ένα μνημείο για αυτούς. Αντιλήφθηκα όμως ότι ενδεχόμενα υπήρχε διένεξη και για αυτό ίσως υπάρχουν αντιδράσεις για αυτούς. Διότι δεν νομίζω ότι κανείς είχε αντίρρηση στην ανέγερση μνημείου για κάποιους που πολέμησαν κατά του κατακτητή. Θάβοντας όμως αυτό το γεγονός θα δώσουμε συγχωροχάρτι στους γερμανούς, δηλαδή τι ήταν αυτοί και εκτελούσαν. Αν γινόταν το αντίθετο από αυτό που είπε ο Γιώργος, δηλαδή, αν οι δε σφάγιαζαν τους μεν θα τους εκτελούσαν οι γερμανοί; Αυτοί είναι οι προβληματισμοί μου, δεν θέλω να υποδείξω τι πρέπει να κάνει μία τοπική κοινωνία που έχει εκφράσει μία άποψη που σέβομαι. Αν όμως το θέμα ήταν στον χώρο των Μολάων, ακόμα δεν έχουμε νιώσει ότι είμαστε πολίτες μίας κοινότητας, δυστυχώς υπάρχουν ακόμα οι ξεχωριστές καταβολές και καταγωγές μας, θα ψήφιζα θετικά. Φυσικά αυτό θα κάνω χωρίς να θέλω να δεσμεύσω κάτι, είναι απόφαση της τοπικής κοινωνίας. Ψάχνοντας έναν ήρωα είχα καταλήξει λόγω εγγύτητας στον Παπαφλέσσα. Και υπήρχε δίπλα ένας ήρωας της νεότερης ελληνικής ιστορίας που πριν λίγα χρόνια τον ανέδειξε ο δάσκαλος Πραχάλης Κώστας. Έναν Πακιώτη που θυσιάστηκε στα 20 του χρόνια για την πατρίδα και όλα αυτά τα χρόνια ήταν στην λήθη, διότι σε αυτήν την χώρα έτυχε να επικρατήσει η λογική που έθαβε

οτιδήποτε αφορούσε την αντίσταση κατά των γερμανών. Είναι αυταπόδεικτο διότι εκτελέστηκε το 1941 προτού υπάρξουν καν αυτές οι διαδικασίες. Επειδή δεν πρόκειται να βρούμε άκρη με το τι ακριβώς έγινε και μόνο το ότι αυτοί οι άνθρωποι εκτελέστηκαν από τους γερμανούς αρκεί για να συμφωνήσω σε αυτό το αίτημα. Διότι οι γερμανοί δεν θα απέδιδαν το περί δικαίου αίσθημα σε μία ξένη χώρα αν δεν ήταν σίγουροι ότι οι συγκεκριμένοι άνθρωποι, το πιστεύω ακράδαντα, έβλαπταν τα συμφέροντά τους. Αν τεθεί το θέμα σε ψηφοφορία είμαι υπέρ.

κ. ΧΡΙΣΤΑΚΟΣ: Αυτό το θέμα ή παρόμοιο μας είχε απασχολήσει στην προηγούμενη δημοτική περίοδο. Μάλιστα είχαμε επεισόδιο στο συμβούλιο του δήμου Μονεμβάσιας, ένας δημοτικός σύμβουλος σηκώθηκε και είπε εγώ έζησα όλη μου την ζωή ορφανός και τώρα αυτούς που σκότωσαν τον πατέρα μου θέλετε να τους κάνετε μνημείο κ.τ.λ. Εφόσον εκτελέστηκαν το 1944 και όχι στον εμφύλιο είναι ήρωες, δεν το αμφισβητώ. Μέλη του συλλόγου μου είπαν ότι από τα ονόματα στο υπάρχον ηρώο της Μονεμβάσιας υπάρχουν θύματα του εμφυλίου και έχουμε εκτός αυτούς τους 4 που ήταν θύματα την προηγούμενη περίοδο. Δεν είμαι γνώστης αυτών των θεμάτων για να λαμβάνω αποφάσεις που μπορούν να πληγώσουν συναισθηματικά κάποιους ανθρώπους. Οι τοπικοί σύμβουλοι Μονεμβάσιας δεν έλαβαν απόφαση και ο κύριος Παπαδάκης εκφράζει και τα Λιρά. Προτείνω ο δήμος να καλέσει 2-3 ιστορικούς, τον Πραχάλη Κώστα, Νεκτάριο Σκάγκο κ.τ.λ., να κάνουν μία εμπεριστατωμένη εισήγηση και να πούμε τι θα κάνουμε, δεν μπορούμε τώρα οι δημοτικοί σύμβουλοι να λέμε καλός ο μεν, κακός ο δε κ.τ.λ., δεν είναι εύκολο.

κ. ΒΟΥΝΕΛΑΚΗΣ: Η διατήρηση της ιστορικής μνήμης είναι πολύ σημαντική, οτιδήποτε προς σε αυτό θα πρέπει να έχει την καθολική αποδοχή και να είναι εμπεριστατωμένο. Η απόφαση τοπικού συμβουλίου είναι ουδέτερη έως αρνητική και δεν στηρίχθηκε σε στοιχεία. Αν θέλουμε να αναφέρουμε ονομαστικά αυτούς τους ανθρώπους καλό θα είναι να μην γίνουμε επιλεκτικοί. Διότι έτσι χαρακτηρίζουμε καλούς και κακούς, ανθρώπους που αγωνίστηκαν και ανθρώπους που ίσως δεν αγωνίστηκαν. Όπως μου είπε κάποιος ιστορικός εκτός από την αναγραφή τους σε ιστορικό μνημείο είναι πιο θετικό για μία κοινωνία να παρουσιάζονται μέσα από ομιλίες οι άνθρωποι που αγωνίστηκαν. Αν ο σύλλογος θέλει να κινηθεί σε αυτήν την κατεύθυνση, ίσως σε συνεργασία με κάποιους, στην Μονεμβάσια κάποιος Γιακουμάκης έχει εκφράσει ένα ανάλογο ενδιαφέρον. Μέσα από στοιχεία, όπως πολύ σωστά παρουσίασε ο κύριος πρόεδρος, να επαναφέρει την πρόταση εμπεριστατωμένα συμπεριλαμβάνοντας όσο γίνεται μεγαλύτερο φάσμα ανθρώπων και σε συνεργασία με ιστορικούς. Και να έχει την καθολική αποδοχή όλων, τοπικού και δημοτικού συμβουλίου.

κ. ΤΣΑΚΟΣ ΠΕΤΡΟΣ: Στον εορτασμό των εθνικών επετείων στην Δ.Ε Βοιών εκφωνούνται τα ονόματα όλων των πεσόντων υπέρ πατρίδος, όχι μόνο του '40 αλλά και παλαιότερα. Δεν χρειάζεται να κάνουμε στήλη που να αναγράφει τα ονόματα. Αν αυτοί οι άνθρωποι πράγματι έπεσαν υπέρ πατρίδος αφού, όπως φαίνεται, εκτελέστηκαν από τους γερμανούς να αναφέρονται στο προσκλητήριο πεσόντων. Επίσης κάποιον που σήμερα πέφτει στην εκτέλεση του καθήκοντος για την πατρίδα τον προσθέτεις στον κατάλογο των ονομάτων που εκφωνούνται. Αυτό είναι το καλλίτερο που πρέπει να γίνει και όχι να φτιάξουμε νέο μνημείο.

κ. Πρόεδρος: Αλλιώς αισθάνεται κανείς τους πεσόντες στο πεδίο της μάχης. Όταν υπηρετούσα στην κοινότητα Συκιάς προσπαθήσαμε με τον μακαρίτη πρόεδρο να γράψουμε τους πεσόντες μέχρι Απρίλιο 1941. Μετά λοιπόν από έρευνα στο στρατολογικό γραφείο, κατεγράφησαν σε ποια μονάδα υπηρετούσε ο καθένας και σε ποιο μέρος της Αλβανίας έπεσε κ.τ.λ. Έγινε μία σεμνή τελετή και χαράχθηκαν τα ονόματα δίπλα στο μνημείο των πεσόντων που αναφέρονταν στο 1912-1923. Δεν τολμήσαμε να πάμε παραπέρα, είναι αυτό που όλοι επισημάνετε, διότι αν πάμε μέχρι το 1949 βάλαμε τα μαλλιά μας στα βάτα. Οι γερμανοί για κάθε έναν γερμανό νεκρό είχαν ταρίφα 50 έλληνες, για 2 νεκρούς γερμανούς πήραν από τις φυλακές της Τρίπολης 100 από την Σπάρτη και τα περίχωρα και τους εκτέλεσαν στο Μονοδένδρι. Οι 18 είχαν εκτελεστεί σε άλλες περιοχές, σε άλλους χρόνους αλλά τους συμπεριέλαβαν και μέχρι σήμερα λέμε οι 118 ενώ στο Μονοδένδρι είναι 100. Στήθηκε το μνημείο στον τόπο της θυσίας και ο δήμος Σπάρτης με ομόφωνη απόφασή του πρόσφατα χωρίς να ακουστεί το παραμικρό παρότι λέγεται ότι οι περισσότεροι των 100 υποδείχθηκαν από κουκουλοφόρους. Δεν ακούστηκε όμως κάτι τέτοιο, η μόνη «διαφωνία» ήταν αν στην στήλη των πεσόντων θα αναγραφούν αλφαβητικά ή ανάλογα με τον αριθμό θυμάτων της κάθε οικογένειας. Διότι υπήρχαν 4 αδέρφια θύματα οι Τζιβανόπουλοι, από 21 μέχρι 14 ετών, και άλλες 2 οικογένειες που είχαν 3 θύματα. Στο υπάρχον μνημείο που φιλοτεχνήθηκε από ιδιώτες στην Μονεμβάσια ανεγράφησαν και ονόματα πεσόντων μετά το 1945. Εδώ προτείνεται να μνημονευθούν ή να αναγραφούν οι πεσόντες από τους γερμανούς. Με τον κίνδυνο που

υπάρχει να αναμοχλευθούν τέτοιου είδους πάθη κ.τ.λ. να το δούμε με περισσότερη ψυχραιμία. Έχουν πέσει από χέρι κατοχικό, νομίζω δεν χρειάζεται να πάμε παραπέρα, ποιος υπέδειξε τον τάδε, δεν θα βρούμε άκρη ποτέ. Αυτή είναι η άποψή μου, θέλετε να το παραπέμψουμε στην τοπική κοινωνία να αποφασίσει, φαντάζομαι δεν θα αποφασίσει ποτέ, θέλετε να συγκροτήσουμε μία επιτροπή.

κ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Με τέτοιες ενέργειες πρέπει να ξέρουμε τι μήνυμα δίνουμε στην κοινωνία και για το μέλλον. Εφόσον αντιστάθηκαν και έπεσαν από τους κατακτητές γερμανούς πρέπει να τους αναγνωρίσουμε, δεν χρειάζεται να ψάξουμε περαιτέρω. Είναι το μήνυμα που πρέπει να δώσουμε στη γενιά για το πως πρέπει να αγωνίζεται στο μέλλον.

κ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ: Απαντώντας στο ερώτημα του κυρίου Νικολινάκου λέω ότι από το 1941 έως τις 15 Μαΐου 1944 στο χωριό μου δεν είχε σφαγιαστεί κανείς. Στις 15 Μαΐου 1944 παρόντων των γερμανών στην Ελλάδα κάποιοι άνθρωποι που δεν είχαν αναμειχθεί, όπως δηλώνουν όλοι μέσα στο χωριό, με την αντίθετη παράταξη συνελήφθησαν και εκτελέστηκαν.

κ. ΣΤΑΘΑΚΗΣ: Μελλοντικά θα ληφθεί απόφαση για να τιμηθούν αυτοί που σφαγιαστήκαν από τον κατακτητή. Απλώς μπορεί να αποδειχθεί για μία ακόμα φορά ότι δεν έχουμε το θάρρος να πούμε ότι όλοι ήταν θύματα, διότι όλοι ήταν θύματα. Άρα μπορεί να το αφήσουμε πάλι διότι δεν έχουμε το θάρρος να το κάνουμε και να γίνει μετά από 20-30 χρόνια.

κ. Πρόεδρος: Τον πρώτο λόγο τον έχει η τοπική κοινωνία και τα λεχθέντα από τον κύριο Παπαδάκη με φοβίζουν και με τρομάζουν. Δεν θέλουμε σε καμία περίπτωση να φέρουμε τέτοιους είδους αναστάτωση αυτήν την εποχή. Ίσως η άποψή του είναι υπερβολική αλλά από την άλλη με φοβίζει, μην αρχίσουμε οι από εδώ και οι από εκεί για ένα θέμα που εν περιπτώσει. Συμφωνώ ότι ήταν όλοι θύματα, αν όμως μετά από 75 χρόνια δεν μπορούμε να το ξεπεράσουμε. Αν στα Καλάβρυτα, στην Κρήτη κ.τ.λ. έπρεπε να ξεχωρίσουν τους από εδώ και τους από εκεί δεν θα υπήρχε στήλη πεσόντων πουθενά. Είμαι σε πολύ δύσκολη θέση να αποφασίσω για ένα θέμα που αφορά μία τοπική κοινότητα. Θα έλεγα ναι αν υπήρχε η σύμφωνη γνώμη και δεν υπήρχαν οι φόβοι αυτοί που εκφράστηκαν. Να πέμψουμε ξανά το θέμα με τα στοιχεία που προσκομίστηκαν στο Δ.Σ και η τοπική κοινότητα να αποφασίσει. Ακόμα θα συμφωνούσα με τον Αντώνη Ανδριτσάκη για την μεταφορά του υπάρχοντος μνημείου αλλού, έστω στην Πλάκα, για να υπάρχει χώρος στην πλατεία Μονεμβάσιας για τον εορτασμό των εθνικών επετείων. Και, αν αποφασιστεί, να προστεθεί τότε δίπλα άλλη στήλη με τα ονόματα των φονευθέντων από τους γερμανούς. Αυτή είναι η άποψή μου και η εισήγηση προς το σώμα.

κ. ΧΡΙΣΤΑΚΟΣ: Να αναθέσουμε σε 2-3 άτομα επιλογής σας και να επανέλθει το θέμα.

Κ. Πρόεδρος: Δεν έχω αντίρρηση, όμως ποιοι θα το μελετήσουν, θα έχουμε το ίδιο αποτέλεσμα.

κ. ΝΙΚΟΛΙΝΑΚΟΣ: Έτσι όμως παραπέμπεται το θέμα στις καλές δυνάμεις διότι η τοπική κοινωνία ήδη έχει αποφασίσει. Ας έχουμε το θάρρος και την γενναιότητα να πάρουμε μία απόφαση έστω και αν είναι αρνητική. Αν στηθεί στήλη και πεις ότι εδώ κρεμάστηκε ο τάδε δεν ξέρω τι πολιτικό μήνυμα πέραν από αυτής καθαυτής της εκτέλεσης μπορεί να έχει. Σέβομαι και τον πόνο των ανθρώπων που ενδεχόμενα να υπέστησαν αλλά εμφύλιος ήταν, όλοι θύματα ήταν, για ιδέες πάλευαν και σκοτωνόντουσαν και αυτό που τους οδήγησε ήταν η γερμανική θηριωδία, τα αντίποινα ότι για έναν νεκρό γερμανό θα φονεύονται 50 έλληνες. Δηλαδή αυτός που σκότωνε έναν γερμανό ήταν ο ηθικός αυτουργός των 50 φονευθέντων; Διότι τότε κάποιος απόγονος ενός από αυτούς που εκτελέστηκαν σε αντίποινα θα έπρεπε να πει ότι φταίνε οι αντιστασιακοί. Δεν πρέπει να δώσουμε συγχωροχάρτι στους γερμανούς, το γεγονός μπορεί να καταγραφεί και να αναπαρασταθεί. Δεν είπα ούτε εορτές να διοργανώσουμε ούτε παρελάσεις, προφανώς μία πλάκα ζητούν σε ένα σημείο και το δικαιούνται αν κάποιος απαγχονίστηκε κάπου. Παρόλα αυτά, αν δεν είναι η γνώμη της πλειοψηφίας πρέπει το Δ.Σ να έχει την γενναιότητα να πει ένα ναι ή ένα όχι, δεν γίνεται συνεχώς να νίπτουμε τα χέρια μας. Αν αποσυρθεί το θέμα δεν θα έρθει ποτέ, τουλάχιστον ας έχουμε το θάρρος να πούμε ότι ακόμα δεν είμαστε ώριμοι, ας το καταγράψουμε όμως.

κ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Έπρεπε από χρόνια να είχε ληφθεί η αυτονόητη θέση που όπως προείπα σχετίζεται με την υπόστασή μας ως λαός. Λόγω των αντιθέσεων που υπήρξαν δημιουργούνται από τοποθετήσεις εδώ μέσα αναστολές και τέτοιοι φόβοι. Φαίνεται ότι έχουμε πολύ μεγάλο πρόβλημα στο να προχωρήσουμε ως λαός μέσα στα δεινά που ήδη προετοιμάζουμε για την χώρα μας.

κ. ΙΑΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Είναι σεβαστές όλες οι γνώμες που ακούστηκαν. Με φοβίζει ο προβληματισμός από μερίδα συμβούλων, προφανώς και αυτοί αναρωτιούνται για το αν πρέπει να γίνει. Από το 1981 όπου αναγνωρίστηκε η εθνική αντίσταση πέρασαν τόσα κοινοτικά

συμβούλια στις κοινότητες που επλήγησαν από τα γερμανικά στρατεύματα και 3 Δ.Σ. καποδιστριακά που δεν πήραν θέση ούτε έδωσαν λύση. Και σήμερα καλούμαστε να λάβουμε θέση για ένα ζήτημα που αγνοούμε την αντίδραση της τοπικής κοινωνίας. Έγινε μία πλάκα αλλά δεν αναφέρθηκαν ονόματα. Μπορεί να στηθεί ένα μνημείο όπως έχει στηθεί στο χάνι στην θειά-χρίσταινας μνημείο εθνικής αντίστασης χωρίς ονόματα, αν αναγραφούν ονόματα νομίζω ότι θα αναβιώσουν οι παλιές έριδες.

κ. ΚΟΥΤΣΟΝΙΚΟΛΗΣ: Επί προεδρίας μου σε μία τοπική κοινότητα το 1994 στήσαμε ηρώο με όλα τα ονόματα με τίτλο υπέρ των πίστεως και πατρίδος αγωνισαμένων και πεσόντων. Κάναμε και εμείς μία έρευνα από τους καταγραφέντες ή μη από τα ληξιαρχεία και από μαρτυρίες κατοίκων. Είχαμε περιπτώσεις ενός στρατιώτη που έπεσε σε σιδηροδρομικό δυστύχημα, ενός που είχε αντιδικία με έναν γερμανό που και αυτοί έπεσαν εν καιρώ πολέμου από έναν κατακτητή. Ο οποίος δεν διαχώριζε ποιους σκότωνε, αντάρτες κ.τ.λ., ξεχώριζε έλληνες, με την ίδια λογική και οι έλληνες ξεχώριζαν γερμανούς απέναντί τους. Αν υπήρχαν αντίποινα και ένας γερμανός άξιζε για 50 έλληνες αυτό είναι άλλο θέμα. Στο χωριό μου έχουμε γράψει και αυτούς από το 1912, το ίδιο και στην Νεάπολη όπου ο τελευταίος είναι ο Μουτσάτσος από την πρόσφατη ιστορία. Δεν διαχωρίσαμε λόγο θανάτου, έπεσαν για την πατρίδα αυτοί οι άνθρωποι. Εφόσον έχουμε επίσημα στοιχεία καταγεγραμμένα στα ληξιαρχεία πρέπει να τολμήσουμε να το κάνουμε. Είναι λάθος να επιλεγούν ποια ονόματα θα αναγραφούν, ή αναγράφονται όλα ή κανένα. Σέβομαι την τοπική κοινωνία, να μην θεωρηθεί ότι πάμε να της επιβάλλουμε την άποψή μας. Η θέση είναι ξεκάθαρη, ή όλοι ή κανένα, όλοι ήταν το ίδιο πατριώτες για εμάς και αυτό το μήνυμα πρέπει να περάσουμε και στις επόμενες γενιές. Έπεσαν για την πατρίδα και οι γερμανοί δεν ξεχώριζαν ποιους έλληνες πολεμούσαν, όλους μας αδιακρίτως.

κ. ΜΕΝΤΗΣ: Στην Κάντανο της Κρήτης είδα μνημείο με αναγραφή ονομάτων ελλήνων και γερμανών, που έγινε κοινή συναινέσει με τους συγγενείς των πεσόντων γερμανών σε μάχες κ.τ.λ.. Σήμερα σε αυτό το σημείο συναντώνται κατά καιρούς έλληνες και γερμανοί που έρχονται από την χώρα τους και συντηρούν το μνημείο, αυτό θέλει πολύ μεγάλη γενναιότητα. Είναι δεδομένα τα γεγονότα, έπεσαν κατά την συγκεκριμένη περίοδο υπέρ πίστεως και πατρίδος ή τους εκτέλεσαν οι γερμανοί. Συμφωνώ με τον κύριο Νικολινάκο ότι πρέπει κάποτε να αποφασίσουμε αλλά όχι τώρα. Πρέπει να υπάρχει η θετική γνώμη της τοπικής κοινωνίας, εμείς δεν μπορούμε με απόφασή μας να επιβάλλουμε κάτι. Φρονώ ότι πρέπει να τεθούν υπόψη της τοπικής κοινότητας και όλα τα υπόλοιπα στοιχεία και πιθανόν και όλες αυτές οι απόψεις που εκφράστηκαν.

κ. Πρόεδρος: Όπως το θέτετε έχετε δίκιο, υπάρχουν και ληξιαρχικές πράξεις θανόντων που αναφέρουν «πνίγηκε διότι βούλιαξε το καΐκι από γερμανικό βομβαρδισμό», έχω ακούσει ιστορίες, αυτοί τι ήταν, μαυραγορίτες, αγωνιστές; Συμφωνώ με τον κύριο Χριστάκο ότι πρέπει να ερευνηθεί διεξοδικότερα το θέμα, αφετέρου όλοι από την Δ.Ε Μον/σίας είναι έντονα προβληματισμένοι. Άκουσα τον αντιδήμαρχο κύριο Βουνελάκη, ο κύριος Παπαδάκης ήταν περισσότερο προβληματισμένος και οι κύριοι Χριστάκος, Μαστορόπουλος. Εφόσον οι άνθρωποι που γνωρίζουν καλλίτερα την τοπική κοινωνία καταθέτουν αυτόν τον προβληματισμό και εγώ που ήμουν ένθερμος υποστηρικτής αρχίζω και προβληματίζομαι. Για αυτό πρότευνα να τεθούν υπόψη τα νέα στοιχεία και άλλα ενδεχομένως και ίσως να συγκροτηθεί και μία επιτροπή. Εγώ δεν μπορώ να προτείνω μέλη κύριε Χριστάκο, αν μπορείτε εσείς να προτείνετε, να μελετήσει το θέμα επιστημονικότερα αφού προηγουμένως τεθούν στο τοπικό συμβούλιο της Τ.Κ Μον/σίας που θα λάβει μία ξεκάθαρη θέση. Δεν θα πάμε ούτε από τις Βοιές ούτε από τους Μολάους να επιβάλλουμε εμείς την άποψή μας σε μία περιοχή που ενδέχεται να έχει άλλη άποψη, σωστή ή λανθασμένη. Ο τοπικός σύλλογος πρότεινε την αναγνώριση των φονευθέντων από τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής. Μετά από έρευνα από τα ληξιαρχεία, τα στοιχεία που προσκομίστηκαν κ.τ.λ., την διεξοδικότερη συζήτηση μες στο Δ.Σ τίθεται σε ψηφοφορία η πρόταση. Να γίνει η αναγνώριση των φονευθέντων από τους γερμανούς έως το 1944 είτε στο υπάρχον μνημείο είτε σε άλλον χώρο και η τοπική κοινότητα ας αποφασίσει τον τρόπο. Έκανα μία πρόταση, δίπλα στο υπάρχον μνημείο, διότι τώρα δεν είναι καιρός για ανεγέρσεις μνημείων, να αναγραφούν αυτά τα ονόματα, ότι έπεσαν αυτήν την περίοδο κ.τ.λ..

κ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: Πρέπει να υλοποιηθεί η απόφαση με οποιονδήποτε τρόπο, ή θα κρίνουμε με τα ιστορικά γεγονότα που δεν έχουν σχέση με υποκειμενισμούς ή θα μας παρασύρουν οι υποκειμενισμοί, τι λένε στα Λιρά, τι λέει η τοπική κοινωνία. Η ιστορία δεν γράφεται με γνώμες, απόψεις, υποκειμενισμούς, είναι ιστορικά γεγονότα, θα ερευνησέτε, θα τα

βρείτε, έχουν την αξία τους και θα τα προβάλλουμε δίνοντας τους τις διαστάσεις που τους πρέπει για εμάς τους ίδιους και για περισσότερο για τις επόμενες γενιές.

κ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ: Την ιστορία δεν την καταγράφει ούτε η μία πλευρά ούτε η άλλη, ούτε οι αντάρτες ούτε οι χίτες. Δεν γίνεται να καταγράφεται η ιστορία μονομερώς και να έχουν πάντοτε δίκαιο ακούγοντας τους μεν οι μεν και ακούγοντας τους δε οι δε.

Το Δημοτικό Συμβούλιο αφού άκουσε όλα τα ανωτέρω, έλαβε υπόψη τις διατάξεις του άρθρου 65 του Ν. 3852/2010 και μετά από διεξοδική διαλογική συζήτηση:

Αποφασίζει κατά πλειοψηφία

Το Δημοτικό Συμβούλιο αναγνωρίζει την προσφορά όλων των φονευθέντων από τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής.

Ο τρόπος με τον οποίο θα τιμηθούν, θα εξεταστεί σε επόμενο χρόνο, αφού γίνει εμπειριστατωμένη έρευνα για το θέμα και ληφθεί υπόψη η γνώμη της τοπικής κοινωνίας.

Μειοψηφούντων των κ.κ.:

- Χαράλαμπου Μαρούση, ο οποίος ψηφίζει ΟΧΙ.
- Παναγιώτη Νικολινάκου, ο οποίος θεωρεί ότι είναι μία απόφαση άτολμη και
- Γεωργίου Παπαδάκη, ο οποίος αναγνωρίζει την εθνική αντίσταση από οπουδήποτε προέρχεται, όμως δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να συμφωνήσει στα ονόματα.

Η Απόφαση αυτή πήρε αύξοντα αριθμό 112/2012.

Αφού συντάχθηκε το πρακτικό αυτό υπογράφεται όπως πιο κάτω.

Ο Πρόεδρος
Αβδούλος Σπύρος

Ο Γραμματέας
Μέντης Γεώργιος

Τα Μέλη
Τσάκος Πέτρος
Βουελάκης Γεώργιος
Κολλιάνος Ιωάννης
Κουτσονικολής Χαράλαμπος
Πετράκης Χρήστος
Πριφτάκη-Χ΄΄γηγορίου Παν.
Σουρλάς Ιωάννης
Αλειφέρη Παναγιώτα
Ιατρόπουλος Δημήτριος
Καλογερίνης Ηλίας
Λύρας Χαράλαμπος
Μαρούσης Χαράλαμπος
Μαυρομιχάλης Κων/νος
Σπυριδάκος Βασίλειος
Σταθάκης Παναγιώτης
Τσαφατίνου Κατερίνα
Μαστορόπουλος Νεκτάριος
Νικολινάκος Παναγιώτης
Παπαδάκης Γεώργιος
Χαραμής Αντώνιος
Χριστάκος Σταύρος
Δημητρόπουλος Δημοσθένης

Ακριβές Απόσπασμα
Η Ειδική Γραμματέας

Παπαδάκη Ευγενία